

Pomladanski dnevi so na naše ceste in ulice vnesli precej več prometne živahnosti kot smo je bili vajeni pozimi. Pa tudi popestrilo se je tole cestno življenje. Pa si v sliki oglejmo nekaj pomladanskih nevarnosti, ki nas čakajo na slovenskih cestah v teh in seveda prihodnjih dneh.

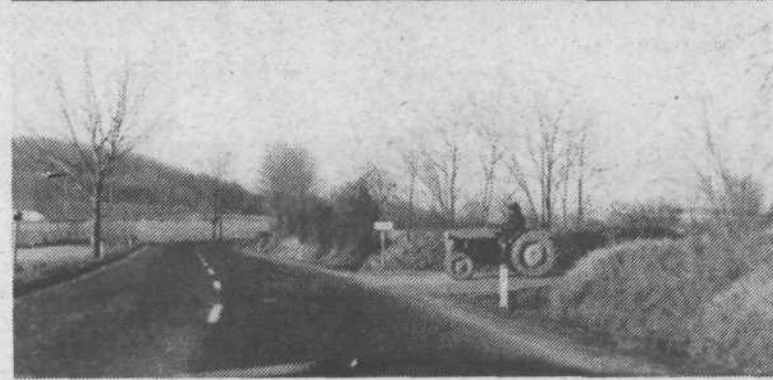
Lepo vreme je kot nalašč za naše kmetovalce, da pripravijo vse potrebno za pomladansko setev. Zato ni čudno, da so traktorji zelo pogosta vozila na naših cestah. Iz tega ali onega vzroka pa tudi traktorist nemalokrat zapelje na cesto tik pred naše vozilo in nesreča je tu. Zato ob takem primeru ne bo prav nič odveč, če traktorista z zvočnim signalom opozorimo, da smo na glavni cesti, za skrajni primer pa se pripravimo tudi na naglo zaviranje.

Vzemi si čas – ne življenja

Seveda zakon o varnosti cestnega prometa lepo pravi, da mora pešec hoditi po levi strani ceste. Zaradi lastne varnosti! Toda eno je črka zakona drugo pa dejanska praksa na naših cestah. Na nekoliko bolj ozki cesti, teh se pri nas ravno ne manjka, je sočasno prehitavanje pešca in srečavanje z nasproti vozečim vozilom lahko za pešca, ki nauka o hoji po levi ne spoštuje, usodno, saj mimo grede pride do oplaza. Še nobenemu vozniku pa ni padla krogla na glavo, če je malo zavrl, počakal, da je vozilo, ki je prihajalo iz nasprotne smeri, odpeljalo mimo, in šele nato prehitil pešca. Tako je bilo z malo dobre volje rešeno že marsikatero človeško življenje.

Toplejše vreme je zvabilo na cesto tudi kolesarje. Teh, pa tudi mopedistov, bo ob zadnjih podražitvah bencina vse več na naših cestah. Tudi te se, ob pretesnem prehitovanju navadno usodno oplazi.

Svet za preventivo in vzgojo v cestnem prometu SRS

Sanje o zelenih dvoriščih

Pomlad bo vsak čas potrkala na vrata in ni lepšega, kot gledati, kako zelenijo drevesa, kako poganja trava. A naša občina je iz leta v leto manj zelena, četudi se delovna organizacija Rast trudi, da bo ohranila vsaj toliko zelenja, kolikor ga občina premore. A tokrat ne bi vzeli pod drobnogled zelenic in javnih parkov, marveč bi se spomnili površin, ki so mimoidočim večinoma prikriti. Gre za obširna dvorišča sredi našega mesta, ki bi jih z nekaj dobre volje, iznajdljivosti in seveda tudi nekaj žrtv, lahko spremenili v prijetne zelenice, ki bi razveseljevale očti, lahko spremljeni in namesto izpušnih plinov nudile boljši zrak. Misel je najbrž kar grozljiva za tiste, ki se bojijo za svoje avtomobile in jih morajo imeti noč in dan pred očmi, zato jih parkirajo pod okni, najraje pa seveda na dvoriščih, ki so večidel zaprta. Tako so domala vsa dvorišča sredi Ljubljane zatrpana s pločevino, ki je požrla še tisto zelenje, ki se je tu in tam še uspelo obdržati.

Ni čudno, da življenje v mestu postaja iz dneva v dan manj veselo. Vzemimo le jutro, ko te namesto sonca budijo hrupni avtomobili in izpušni plini avtomobilov, ki jih ljudje parkirajo na ulicah in na dvoriščih, tik pred okni občanov. Res je, da je s parkirališči velika stiska, vendar bi bila veliko manjša, ko bi se ljudje spet navadili na hojo, vsaj po središču mesta, in se ne bi vsak hotel pripeljati čisto do trgovine, do delovnega mesta, do znanca itd.

Prelepo bi bilo, ko bi vsaj dvoriščem prizanesli in jih spremenili v majhne zelenice in parke s klopcami, z igrali za otroke, kjer bi se lahko sestajalo mlado in staro in tako vzpostavilo pristnejše medsebojne odnose v okrilju zelenja. So to samo sanje?

A. P. ADAMIČ

zakaj tako?

Papir

Nedavna »papirna« akcija Rdečega križa je pokazala, da imamo doma cele gore papirja, ki ga običajno sicer zmečemo v smeti, je pa naši papirni industriji še kako potreben. Vedno smo ga tej industriji tudi pripravljeno dati, zastonj, le malo težko ga je v stanovanjih ali kletah hraniti do vsake akcije.

Te pa so malce redke in tako precej starih časopisov in drugega papirja konča kot nekoristen odpadke v smeteh.

Prepričan sem, da bi tudi v Ljubljani lahko našli prostor za posebne zbiralnike, kontejnerje, kamor bi lahko odmetavali ta tako koristen papir. Saj je vseeno čigavi bi bili ti kontejnerji, važno je, da bi papir našel tako zaželeno pot do tovarn papirja. Strošek za kontejnerje pa bi se verjetno kmalu povrnil.

Č. B. Ljubljana

Smeti

O novem načinu odvoza smeti z nekaterih ljubljanskih ulic, mednje sodijo tudi ulice krajevne skupnosti Ajdovščina, torej najožjega središča našega mesta, je bilo že mnogo napisanega in povedanega. Vrečke, ki so zamenjale »kante«, so naletele na kaj različen sprejem. Komunalci tak način odvažanja smeti hvalijo, prav tako nekateri občani, drugi so proti, mnogim je vseeno.

Nesporno dejstvo pa je, da je središče Ljubljane postalo v zadnjem času, odkar so vrečke zamenjale »kante«, mnogo manj privlačno, kot je bilo poprej. Vrečke se valjajo povsod, če so še tako lepo zložene pred vrati, dajejo kaj neestetski videz. Res je sicer, da so komunalci, v dogovoru s krajevnimi skupnostmi, natanko določili čas, kdaj je treba vrečke odpeljati, gre za nočni čas, kdaj lahko stanovalci vrečke postavijo pred vrata, spet je to nočna ura, očitno pa je, da na tej relaciji med komunalci in stanovalci prihaja do kratkega stika.

Smo tik pred začetkom turistične sezone. Ali ni sedaj zadnji čas, da ta kratki stik odpravimo?

F. G. Ljubljana

SREČANJE
Z BOŽO SKITEK

Utesnjeni otroci in vrtljak avtomobilov

»Z mestnim središčem, diham, se z njim veselim in tudi jočem, če hočete, kajti življenje je pestro in ni vedno poslano z rožicami,« je Boža Skitek, občanka Centra, na kratko opisala sožitje z mestom, kjer živi že od predvojnih časov sem.

Živeti v Župančičevi ulici ne pomeni le živeti v srcu mesta, marveč pomeni tudi sprijazniti se z zasmrajenim zrakom, z gnečo na cesti, s hrupom in s hitečimi brezbržnimi množicami. Hkrati pa naši sobesednici sprijaznitev še ne pomeni vdanosti in pasivnosti; obratno, bori se proti otopelosti, proti umazanemu zraku, proti hrupu in za bolj človeško okolje. Zato jo v krajevni skupnosti Ajdovščina dobro poznajo. Kako je ne bi? Aktivno pomaga že vsa povojna leta. Trenutno je članica stanovalniške komisije, blagajničarka v starešinskem svetu osnovne šole Prežihov Voranc, v Društvu prijateljev mladine in najbrž še kje.

»Delo v družbenopolitičnih organizacijah je del mojega življenja in delala bom, dokler bom mogla. Tako čutim pravi utrip okolja, v katerem živim,« je pojasnila in hkrati se počuti tudi kot sooblikovalka tega okolja, četudi se včasih čuti brez moči.

Tako je s hrupom. Najbolj se jezi na tovornjake, ki začno drdrati že ob petih zjutraj in seveda tudi na druga vozila, ki so povsem zatrpala nekdanj mirno Župančičevo ulico.

»Nekaj bo treba storiti, saj gre ves promet, namenjen v središče mesta, mimo nas. Ubogi otroci iz bližnje šole in vrtca, ki morajo vdihavati onesnažen zrak naj bo znotraj ali zunaj!«

Občani si želijo, da bi malo bolj mislili nanje in jim vsaj prizanesli z dvosmernim prometom.

»Leninov park je bil nekdanj oaza miru, danes ima vrtljak avtomobilov okrog sebe, dreves je manj, za otroke pa še nevarno, saj je avtomobilistom malo mar otrok v neposredni bližini. Kako lepo bi bilo, ko bi starejši in otroci spet lahko mirno posedali v parku tako kot nekdanj!« je izrekla pobožno željo, pri čemer ni mogla obiti lastnikov psov, »rada imam živali, vendar mislim, da bi v parkih, ki so tako utesnjeni, kot je naš, morali urediti sprehajalno stezo samo za psičke. Tako bi se otroci vsaj lahko brez skrbi igrali v pesku.«

Sama ne hodi rada v ta park, četudi ga ima pred nosom. Njena ljubezen je Rož-

nik, kamor dnevno krene s prijateljicami. A tudi Rožnik izgublja staro slavo.

Kostanji umirajo

»Neusmiljeno nam ga redčijo: kostanji, hrasti in smreke nam v vse večjem številu umirajo. Rada bi vedela, zakaj jih gozdarji ne nadomeščajo s podmladkom. In če za to ni delovnih rok, jih bi mi, občani iz Ajdovščine, še kako radi ponudili s prostovoljnimi pogozdovanjem. Kar zapišite, da smo pripravljeno!« je rekla vneta in začela naštevati, koliko ljudi je v krajevni skupnosti, ki še niso brezbržni za videz našega mesta. Zato je pikra padla tudi na račun okrnjenega Tivolija.

»Z novo Prešernovo je Ljubljana izgubila svojo dušo. Ne vem kolikokrat sem slišala tujce vzklizniti, kako je povezava Tivolija z osrčjem mesta nekaj edinstvenega...« je nostalgичno dodala in se še opravičila: »Starejši smo pač takšni, da nam je beton tuj, pa naj bo še tako lepo oblikovan.«

Vseeno pa ima rada tudi moderno Ljubljano in veseli jo, da se Ljubljana modernizira. Ob tem je zadela na starejši del mesta, ki je s svojimi zastarelimi in neudobnimi stanovanji vse bolj siromašen in bi mu bilo treba posvetiti več pozornosti. Lahko bi vsaj v središču mesta uredili centralno ogrevanje, saj klasično kurjenje še bolj onesnažuje že tako umazan ljubljanski zrak.

»S stanovaljskimi problemi se vsakodnevno srečujem, ker sem v komisiji, ki mora pregledati vsako izpraznjeno stanovanje. Z žalostjo ugotavljam, da strogo središče počasi umira, saj vse več ljudi hoče ven, vse več predstavništvo oziroma pisarn pa v mesto. Mislim, da so tu tudi meje, ki lahko ogrozijo človeško podobo neke krajevne skupnosti,« je menila in zamahnila z roko, češ, treba bo veliko volje in tudi denarja, da bo mesto zares imelo topel človeški obraz. Sedanje se s tem ne more ravno pohvaliti, četudi se stanovalci trudijo.

In prav je, da se trudijo. Prav je, da imamo veliko takih, kot je Boža Skitek, ki se ne zapirajo vase, marveč živijo s problemi in s prednostmi nekega mestnega središča.

»Če bi se zaprla vase, ne imela več stika z ljudmi, bi zagotovo umrla,« je rekla za konec.

A. P. ADAMIČ